

[Justitsministeren.]

i stor Udstrækning paaberaabte sig Goos. Jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, at hvis Goos havde levet nu, vilde han med Hensyn til Spørgsmaalet om de tre Statsmyndigheder have indtaget samme Stilling som jeg, nemlig at de Regler, der kan gives om disse tre Statsmyndigheder, maa være saaledes, at deres Anvendelse normalt ikke indeholder nogen Fare, og at man ikke skal begynde at tænke sig alt muligt ondt og saa give Regler for det.

Naar det ærede Medlem Hr. C. O. Heilensen udtalte, at de konstituerede Dommere ikke havde nogen Retsbeskyttelse, og at der derfor gjaldt særlige Regler for de fast ansatte Dommere, maa jeg for det første sige, at det er forkert, og jeg gad se den Justitsminister, som misbrugte sin Magt overfor en konstitueret Dommer, og for det andet maa jeg sige, at i dette Tilfælde er den vedkommende nok konstitueret som Retspræsident, men han har et fast Embede ved Siden af, saa den Fare, der maaske ellers kunde være overfor konstituerede Dommere, er der under alle Omstændigheder ikke her.

I Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om, at han ikke vilde lægge Vægt paa, hvad man mente i andre Lande, idet det var saa vanskeligt at overføre et Lands Regler til andre, fordi der kunde være saa mange Forhold, som var forskellige, vil jeg gerne sige, at det er jeg enig med det ærede Medlem i, hvor Talen er om tilfældige Regler og enkelte Udslag af Principperne, men hvor Talen er om de store Hovedprincipper, er der jo ikke større Uoverensstemmelser; her maa, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Holstein udtalte, Forholdene være nogenlunde ens i hele den civiliserede Verden.

Det er omtalt, hvorledes Forholdene er i Tyskland, og jeg skal nu nævne, hvorledes Reglerne er i Sverige og Norge. En kort Meddelelse, indhentet fra vort Gesandtskab i Sverige, lyder saaledes:

„Ingen særlige Lovbestemmelser findes her vedrørende Dommere, der udnævnes til Ministre. Efter Praxis kan deres Dommerembede opretholdes med Vikar uden Tidsbegrænsning. Embedet som Dommer i Højesteret og Regeringsretten kan dog efter Loven ikke besættes med Vikar, hvorfor en saadan Embedsmand altsaa maa opgive sin Stilling, naar han kaldes til anden Virksomhed, selv om denne er midlertidig.“

I Sverige kender man altsaa ikke til noget Forbud mod Konstitution undtagen for Landets Højesteret. Og langt mindre gør

man det i Norge. Den Meddelelse, som er indhentet fra Norge, lyder saaledes:

„Naar norske Dommere udnævnes til Statsraader, bliver ifølge gældende Praxis deres Dommerembede besat ved Konstitution. Naar deres Funktionstid som Statsraader ophører, genoptager de deres gamle Embeder, idet Konstitutionen da straks ophæves. Det samme gælder andre Embedsmænd, f. Eks. Fylkesmænd.“

Det tilføjes:

„at der saaledes ingen Begrænsning i Tid er for Konstitution, og at det helegaar automatisk. Eksempelvis oplyses, at da Justitsminister Pål Berg afgik som Statsraad, overtog han igen sit Assessorembede, som han havde beklædt før Udnævnelsen til Statsraad“.

Altsaa, hvad andre Lande mener i Principperne, kan vi ikke saadan slaa en Streg over. Hvis det var en mere tilfældig Regel, det drejede sig om, kunde man sige, at den hang sammen med saa meget andet, men selve Principperne for de højeste Statsmyndigheder maa altid normalt være de samme i hele den civiliserede Verden.

Det ærede Medlem Hr. Holstein rettede nogle Spørgsmaal til mig. Jeg tror, at det ærede Medlem af det, jeg allerede har udtalt, har faaet tilstrækkeligt Svar. Jeg har udtalt aldeles bestemt, hvorledes jeg ser paa disse Statsmyndigheder. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det er kedeligt, at dette Lovforslag har faaet Udseende af, at det har en aktuel Interesse for mit Vedkommende. Jeg haaber, at det ærede Medlem og de allerfleste vil tro mig, naar jeg hævder, at jeg kæmper for et Princip. Næsten alle Talerne, navnlig ogsaa Socialdemokratiets Ordfører, har udtalt, at man skulde gaa videre, og at man skulde have en fast Regel. Jeg nærer ikke Tvivl om, at naar vi faar det odiose bort, man har villet kaste over Lovforslaget med Hensyn til mig, og kunde komme til en saglig Forhandling angaaende dette Spørgsmaal, vilde vi faa det klaret paa en god Maade.

Det ærede Medlem talte om at stryge Begrænsningen i Forslaget. Det Spørgsmaal vil altsaa komme frem i den Diskussion, og det ærede Medlem kan ikke være i Tvivl om min Mening. Men derfor maa jeg ogsaa sige, at jeg ud fra hele min Tankegang ser fuldstændig anderledes paa det Svar, som Præsidentraadet har givet, end det ærede Medlem.

Ud fra mit Synspunkt er der tre Faktorer her i Landet, den lovgivende, den udøvende og den dømmende. Her har jeg